

ת"פ 25968/07/17 - מדינת ישראל נגד שטרן - אריאלי יחסי ציבור בע"מ,רחל פופ אריאלי,רונית שטרן

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 25968-07-17

24 יולי 2018

לפני:

כב' השופט אורן שגב

המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ: עו"ד ישראל שניידרמן

-

הנאשם:

1. שטרן - אריאלי יחסי ציבור בע"מ
2. רחל פופ אריאלי
3. רונית שטרן
ע"י ב"כ: עו"ד עודד גיל ואח'

החלטה

1. לפניי בקשת הנאשמים להורות למאשימה מסמכים שונים, שהוגדרו על ידם כחומרי חקירה וזאת לצורך הוכחת טענת הגנה מן הצדק מסוג אכיפה בררנית.
2. אקדים אחרית לראשית ואציין, כי לאחר שנתתי את דעתי לטענות הצדדים, החלטתי לדחות את הבקשה, אף ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים, כמתחייב בסעיף 74(ד) לחסד"פ, והכל מהנימוקים שיפורטו להלן.
3. המסמכים שנתבקשו הם:

א. חומר הקשור לפעולות אכיפה שנעשו כנגד הגב' שרי צדוק בעבירה הנטענת של פעילות ללא רישיון לפעול כקבלן כוח אדם/קבלן שירות, לרבות כתב אישום, הכרעת דין ופסק דין;

ב. תיק חקירה ו/או כל חומר הקשור לפעולות אכיפה שנעשו כנגד החברות ובעליהן כמופיע בנספח "א" לגיליון חקירת חשוד של גב' צדוק שרי: אמנון גור סוכנות לביטוח, קומפדיה פיתוח תוכנה וחומרים בע"מ, מצגר ושות' - משרד עורכי דין ודוראד אנריה בע"מ.

4. יצוין, כי ביום 10.05.18 הגישו הנאשמים את כפירתם המפורטת בעובדות כתב האישום. לטענת הנאשמים, הגב' צדוק התקשרה בהסכמים עם חברות וגופים באותו מקום וכי עסקה בניקיון ביחד עם בעלה ללא כל הפרה של הוראות החוק.
5. הנאשמים הוסיפו, כי ככל שיתברר כי לא ננקטו הליכים כנגד הגב' צדוק ויתר לקוחותיה באותו בניין משרדים, תהיה בכך ראיה כי הנאשמים לא הפרו את הוראות החוק המיוחסות להם בכתב האישום, או לחילופין, כי "ננקטו כלפיהם הליכים של אכיפה בררנית" (סעיף 4 לבקשה).
6. המאשימה התנגדה לבקשה והקדימה וטענה כי מסרה לסניגורית את כל חומרי החקירה והוסיפה כי סעיף 74 לחסד"פ, מכוחו הוגשה הבקשה, אינו נוגע לחומרי חקירה מתיקי חקירה אחרים. עוד טענה, כי עומדת לה חזקת התקינות המנהלית וכי הנאשמים לא הציגו תשתית ראיתית מבוססת להוכחת הטענה על אודות אכיפה בררנית.
7. לגופו של עניין, טענה המאשימה, כי כנגד הגב' שרי צדוק הוגש כתב אישום בתיק ת.פ. 25995-07-17 והתיק כבר נקבע להוכחות; התיק נגד אמנון גור סוכנויות לביטוח נסגר בהסדר מותנה לאחר שהוגש כתב אישום בת.פ. 25939-07-17; נגד קומפדיה פיתוח תוכנה וחומרה בע"מ - הוגש כתב אישום בת.פ. 25939-07-17 ואף הוא נסגר בהסדר מותנה; נגד מצגר ושות' - משרד עו"ד התיק נסגר בהסדר מותנה לפני הגשת כתב אישום וכנגד דוראד אנריה בע"מ, תיק החקירה נסגר ביום 28.06.17 בשל היעדר ראיות מספיקות.
8. לאור האמור לעיל, טענה המאשימה כי יש לדחות את הבקשה.

דין והכרעה

9. בפסק דין מקיף, שניתן ביום 09.09.15, דן בית הדין הארצי בהרחבה בסוגיה של ביטול כתב אישום בשל טענת הגנה מן הצדק מסוג אכיפה בררנית (עפ"א 16393-12-13, עפ"א 43130-02-14 מדינת ישראל נ' אלירן דואב. להלן - "עניין דואב"). אביא להלן בתמצית את עיקרי הפסיקה הרלוונטית לבקשה שלפניי:

(א) החלטה על הגשת כתב אישום צריכה לעמוד באמות המידה של המשפט המנהלי, שכן שיקול דעתו של תובע הוא שיקול דעת מנהלי (ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פרץ [פורסם ביום 10.9.13] (להלן - "עניין פרץ").

(ב) על פי המודל המינהלי של טענת ה"הגנה מן הצדק" הוקנתה לבית המשפט הסמכות להפעיל ביקורת שיפוטית על רשויות התביעה והחקירה, וזאת מקום שההליך המנהלי של קבלת ההחלטה להעמיד אדם לדין עומד בסתירה מהותית לעקרונות של "צדק והגינות משפטית" (כלשון סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי). מקום שבו נטענת טענה של "הגנה מן הצדק" מן הראוי לבחון את מידת "נפסדותה" של התנהגות הרשות בנפרד משאלת אשמתו או חפותו של הנאשם, שהרי גם אם אשמתו גלויה וברורה על פני הדברים, אין בכך כדי למנוע ממנו מלהנות מ-"הגנה מן הצדק", אם נתקיימו הנסיבות המיוחדות המצדיקות זאת (בג"צ 1563/96 כץ נ' היועץ המשפטי לממשלה פ"ד נה (1) 529, 549 - 550).

(ג) טענה של אכיפה בררנית נחשבת לאחד הביטויים של טענת ה"הגנה מן הצדק" המוכרת כטענה מקדמית במשפט הפלילי, והיא מעוגנת היום בהוראת סעיף 149(10) לחסד"פ (ראו ע"פ 6328/12

מדינת ישראל נ' פולדי פרץ ואח' (10.9.2013), בפסקה 27 וההפניות שם, להלן: **עניין פרץ**, וכן בש"פ 7148/12 **עז אל דין כנאנה נ' מדינת ישראל** (14.10.2012) (להלן: **עניין כנאנה**, בפסקה 14).

(ד) ביסוד דוקטרינת ההגנה מן הצדק עומדת התכלית להבטיח הליך פלילי ראוי, צודק והוגן. כך נקבע בשורה ארוכה של פסקי דין, ובהם פסק הדין המנחה בע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ'**, פ"ד נט(6), 806-807 (2005), (להלן: **פרשת בורוביץ'**), אשר קבע כי "בעיקרון עשויה אפוא ההגנה לחול בכל מקרה שבו קיומו של ההליך הפלילי פוגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות כפי שזו נתפסת בעיניו של בית-המשפט. עם זאת הובהר שם, כי "... לא כל מעשה נפסד שעשו הרשויות החוקרת או המאשימה, או רשות מעורבת אחרת, יצדיק את המסקנה שדין האישום להתבטל מטעמי הגנה מן הצדק".

(ה) עוד נקבע כי "ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה...מהלך קיצוני שבית המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים ביותר. בדרך כלל יידרש הנאשם להראות, שהתקיים קשר סיבתי בין התנהגותן הנפסדת של הרשויות לבין הפגיעה בזכויותיו. ..." (עמ' 807 לפסק הדין הנ"ל).

(ו) דוקטרינת ההגנה מן הצדק עשויה לחול גם על מקרה בו שוכנע בית המשפט כי ההחלטה להגיש כתב אישום חרגה ממתחם הסבירות, באופן שיש בהגשת כתב אישום כדי לפגוע באופן חריף בתחושת הצדק וההגינות.

(ז) בית הדין הארצי התייחס לכך, תוך התייחסות לעניין פרץ בע"פ (ארצי) 14/07 **מדינת ישראל - הום סנטרס ואח** (22.11.2007) להלן: **עניין הום סנטרס**, וכן ע"פ (ארצי) 43/10 **אלוניאל בע"מ נ' מדינת ישראל** (24.1.2013).

(ח) אכיפה בררנית שהיא כאמור אחד הביטויים של טענת ההגנה מן הצדק היא "אכיפת הדין נגד אדם אחד והימנעות מאכיפתו נגד אחרים - כאשר מדובר במקרים דומים", והיא יכולה לבוא לידי ביטוי בשני אופנים: "הראשון, החלטה להעמיד לדין רק חלק מן המעורבים בפרשה נדונה; השני, החלטה להעמיד לדין בשעה שבפרשות אחרות שעניין דומה לא הוגשו כתבי אישום". המשותף לשניהם הוא כי "סמכות האכיפה הופעלה נגד אחד ולא נגד אחרים, ללא כל טעם טוב להבחנה ביניהם" (עניין פרץ).

(ט) ברקע הדברים, יש לזכור כי לרשות המנהלית שבידה מופקדת הסמכות להגיש כתבי אישום כמו לכל רשות מינהלית אחרת, עומדת חזקת התקינות המינהלית, לפיה היא מוחזקת כמי שפעלה כדין בהגישה את כתב האישום, וזאת כל עוד לא הוכח אחרת. על הטוען אחרת, הוא הנאשם שבפיו טענה לאכיפה בררנית, מוטל הנטל לנסות ולסתור את החזקה "ולהוכיח כי בוצעה לכאורה הבחנה לא ראויה בין מי שנתוניהם הרלוונטיים שווים. משעה שהוצג בסיס ראיתי כאמור, מתערערת חזקת התקינות והנטל יעבור אל כתפי הרשות המינהלית, אשר תתבקש להוכיח כי האכיפה - אף שהיא נחזית בררנית על-פני הדברים - התבססה על שיקולים עניינים בלבד, שיש להם משקל מספיק כדי לבסס עליהם את החלטתה" (עניין פרץ).

(י) ככל שימצא המותב הדין בטענה בדבר אכיפה בררנית כי די בתשתית הראייתית הלכאורית הראשונית

שהניח הנאשם לפניו כדי להעביר את הנטל משכמו אל שכם התביעה כאמור לעיל, ובמסגרת תשובת המאשימה, יוכל בית המשפט להשתמש בסמכות כפי שהיא נתונה לו בסעיף 108 לחסד"פ ולהורות על הגשת נתונים ומסמכים, והכל בהתאם לנסיבות המקרה כפי שנפרשו לפניו.

(יא) בירור טענת האכיפה הבררנית, המחייבת איפוא הצגת בסיס ראיתי ראשוני מטעמו של הנאשם לסתירת תקינות המעשה המינהלי, מחייבת את בית המשפט להיכנס כבר בשלב הראשון לבדיקה פרטנית של חומר הראיות שלפניו. זאת לפחות על מנת להשתכנע שהנאשם נמנה עם קבוצת השוויון הרלוונטית שעליה הוא מצביע בטענתו לאכיפה בררנית. משנדרשת העמקה בחומר הראיות, תוך ראייה כוללת של מלוא היקפן, **מן הראוי שהגורם שיזקק לדיון בטענת האכיפה הבררנית על שלביה השונים יהיה המותב הדן באישום לגופו.**

אשר להכרעתי -

10. ברי, כי בשלב מקדמי זה, בית הדין אינו חשוף לראיות הצדדים, ולכן כל שניתן לעשות הוא לבדוק, על רקע חזקת התקינות המנהלית העומדת למאשימה, האם בנסיבות העניין, התנהלותה של הרשות כה נפסדת עד כי ניתן לקבוע כבר בשלב זה, כי לא היה כל מקום להגיש את כתב האישום. סבורני, כי מסקנה זו הנה מרחיקת לכת בשלב זה על רקע הסבריה המפורטים של המאשימה ולכן ראיתי לדחות את הבקשה.

11. ביחס למסמכים עצמם שנתבקשו ע"י הנאשמים, לאור העובדה שהמדינה סיפקה פרטים מזהים ביחס לכתבי האישום שהוגשו, דומני, כי בשלב מקדמי זה, ולאור חזקת התקינות המנהלית, שלא נסתרה לעת הזו, די בכך כדי להוות עילה לדחיית הבקשה להמצאת מסמכים שונים.

12. יחד עם זאת, ובהתאם להלכת דואב, ככל שהנאשמים סבורים כי תשובת המאשימה בסעיפים 20-21 לתגובתה, אינה מספקת, יהיו הם רשאים לשוב ולהעלות את הטענה בדבר אכיפה בררנית לכאורה בשלב הראיות. מהטעם הזה, לא ראיתי טעם בקיום דיון במעמד הצדדים לצורך עיון ב"חומרי החקירה", כמקובל בבקשות לפי סעיף 74 לחסד"פ.

13. כאמור בהלכת דואב, על הנאשמים להניח תשתית ראיתית מנימלית לטענת האכיפה הבררנית שבפיהם ולאחר שעיינתי בתשובת המאשימה, סבורני כי האחרונה סיפקה לעת הזו הסבר מניח את הדעת לכך שלא נקטה כנגד הנאשמים באכיפה בררנית, שכן כנגד כל אחד מהמעורבים האחרים, נקטה בהליכים, לרבות הגשת כתבי אישום.

14. ככל שבידי הנאשמים ראיות ראיה לכך שבעניינם נהגה המאשימה באופן אחר, מפלה, תתכבד היא ותציג ראיה זו במהלך דיון ההוכחות, כנדרש.

15. לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחת וההליכים בפני חברתי, כב' השופטת מירב קליימן, ימשכו כסדרם.

ניתנה היום, י"ב אב תשע"ח, (24 יולי 2018), במעמד הצדדים/בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.